

nost sporné smlouvy, a jen se podotýká, že pouhá okolnost, že obchod byl uzavřen prostřednictvím agenta, nečinila by smlouva nezávaznou nebo neplatnou, což bylo vyloženo v rozhodnutí čís. 5054 sb. n. s., a plyne ostatně i z ustanovení čl. 276 obch. zák.

Čís. 9799.

Náhrada škody podle § 1328 obč. zák.

Při posuzování otázky, zda svedená žena utrpěla souložnictvím újmu na dobrém jméně a na cti, nepřichází v úvahu prostředí, v němž svedená žije. Každá soulož mimo manželství jest smilstvem a zbavuje osobu ženského pohlaví její ženské cti. K náhradě hmotné škody náleží i odškodnění za znemožnění lepšího zaopatření novým sňatkem. Zmenšení možnosti nového sňatku nemá za všech okolností v zápětí zmenšení možnosti lepšího zaopatření, nýbrž jest tuto otázku posuzovati samostatně podle okolností případu.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1930, Rv II 468/29).

Žalovaný svedl žalobkyni pod slibem manželství, jehož nedodržel. Žalobě o náhradu škody, ježto se zhoršily vyhlídky žalobkyně na zaopatření sňatkem, bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaný dovolává se z rozhodnutí odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení. Pokud je spatřuje v tom, že nebyl vzat zřetel na prostředí, v němž žalobkyně žije, jinak by prý musilo býti uznáno, že žalobkyně neutrpěla konkubinátem se žalovaným na dobrém jméně a na cti, není dovolání opodstatněno. Nehledíc k tomu, že tvrzené nynější mravy a názory obyvatelstva v kraji žalobkyně nebyly ničím osvědčeny, tím méně zjištěny, nejsou pro posouzení, zda se žalovaný dopustil na žalobkyni přestupku podle § 506 tr. zák. rozhodnými mravy a názory určité vrstvy obyvatelstva, nýbrž předpisy zákona. Podle zákona jest každá soulož mimo manželství smilstvem a zbavuje osobu ženského pohlaví její ženské cti. Nenapadnutým zjištěním nižších soudů, že žalovaný svedl žalobkyni k mimomanželským pohlavním stykům slibem, že se s ní ožení, jakmile pominou překážky bránící prozatím sňatku, že žalobkyně byla do té doby v pohlavním životě bez úhony, a že se žalovaný oženil s jinou ženou, byla vzhledem k tomu, že žalovaný se ani nepokusil ospravedlniti porušení manželského slibu, skutková podstata trestného jednání podle § 506 tr. zák. prokázána. Podle § 1328 obč. zák. jest žalovaný povinen nahraditi žalobkyni veškerou utrpěnou hmotnou škodu i ušlý zisk, není jí však povinen peněžitou náhradou za porušení ideálních statků, tedy ani za příkoří způsobené porušením ženské cti. Že k náhradě hmotné škody náleží i odškodnění za znemožnění lepšího zaopatření sňatkem, bylo nižšími soudy správně uznáno, neboť i tu jde

o škodu hmotnou. Zjištění, že styky se žalovaným utrpěla možnost žalobkyně se provdati, jest zjištěním skutkovým, jež nepodléhá přezkumu dovolacího soudu a nebylo ani napadeno. Mylné jest však rozhodnutí nižších soudů potud, pokud předpokládají, že každé zmenšení možnosti sňatku má v zápětí i zmenšení možnosti lepšího zaopatření a tedy hmotnou škodu. Nový sňatek nemusí znamenati zlepšení hospodářského stavu svedené ženy, naopak může míti v zápětí i jeho zhoršení. Tak zvláště u vdovy, požívá-li vdovského zaopatření nebo jiných výhod, které ztratí sňatkem. Otázku, zda vdova zmenšením možnosti nového sňatku trpí také hmotnou škodu, jest proto posuzovati samostatně pro každý jednotlivý případ. V souzeném případě nutno uvážiti, že žalobkyně jest vdovou již od roku 1914, že při seznámení se se žalovaným v roce 1925 byla již 41 let stará a matkou pěti již odrostlých dětí, že jako vdova po padlém vojínu snad měla a má nárok na doživotní vdovskou rentu, již by ztratila novým sňatkem, a že snad by jí hrozila i ztráta trafiky, již se nyní živí. Její prohlášení při líčení dne 17. února 1928, že nyní nemá úmyslu se provdati, potřebuje pro posouzení, zda nový sňatek byl by pro ni hospodářskou výhodou, či újmou, bližšího vysvětlení.

Čís. 9800.

Chráněného slova lze použiti jako firemního dodatku ve firmě jiného podnikatele, jež vyrábí a do obchodu přivádí zboží jiného druhu.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 900/29).

Návrhu firem »Solo«, vereinigte Zündholz und chemische Fabriken A. G. ve Vídni a »Solo« spojené akciové československé sirkárny a lučební továrny v Praze, by rejstříkový soud vymazal firmu »Solo«, jako nepřipustnou a odporující zásadě firemní pravdy neb aby firmě Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o. v Praze uložil zvoliti si firmu jinou, r e j s t ř í k o v ý s o u d nevyhověl. D ů v o d y : Usnesením tohoto soudu ze dne 12. října 1920 zapsána byla do zdejšího obchodního rejstříku po konaném šetření a přes odpor firmy »Solo«, akciová společnost na zápalky a leštidla »společnost Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o.«. Rekursu firmy »Solo, akc. spol. na zápalky a leštidla« ve Vídni, kterým byl odpor této firmy proti zápisu společnosti do rejstříku zamítnut, nebylo rekursním soudem vyhověno, ježto usnesení shora citované nebylo jinak napadeno, stal se zápis právoplatným a nelze proto nyní namítati a tvrditi, že firma společnosti jest nezákonnou, to tím méně, uváží-li se, že změna firmy »Akciová společnost pro zápalkové zboží »Helios« na znění »Solo, spojené akciové československé sirkárny a lučební továrny« zapsána teprve dne 25. dubna 1922, tedy po zápisu »Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o.«, který se stal 12. října 1920. Z toho patrně, že se při zápisu právě jmenované firmy nestala ani nesprávnost, ani nezákonnost a nebylo proto lze vyhověti ani návrhu, by firma byla vymazána.